

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla Dr. Wetzl József ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Megyery Tamás ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **54.810.364,- Ft és járulékai megfizetése** iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság által 2009. november 19. napján meghozott 4.G.40.024/2009/17. számú ítélet ellen az alperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét 5.585.412. (Ötmillió - ötszáznyolcvanötezer - négyszáztizenkettő) Ft-ra és ennek az elsőfokú ítéletben megállapított késedelmi kamataira leszallítja.

Az alperest terhelő elsőfokú perköltség összegét 379.000. (Háromszázhetvenkilencezer) Ft-ra leszallítja.

Az alperes részére a fenti tőke és késedelmi kamatai megfizetésére 2010. július 1. napjától kezdődően - minden hónap 5. napjáig esedékesen - 12 havi részletfizetést engedélyez azzal, hogy egy havi tőkekövetelés összege 465.451. (Négyszázhatvanötezer - négyszázötvenegy) Ft.

Megállapítja, hogy egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetén a teljes hátralékos összeg esedékessé válik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 164.000. (Egyszázhatvannégyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A peres felek 2005. augusztus 23. napján kötöttek közüzemi szolgáltatási szerződést közműves ivóvízellátásra és szennyvízelvezetésre a "**Helység**"1, szám alatti fogyasztási helyre vonatkozóan. A szerződés 3. pontja szerint a szolgáltató kötelezettsége és felelőssége

a szolgáltatási pontig, vagyis a bekötővezetékek fogyasztó felőli végpontjáig állt fenn. E ponttól a fogyasztó irányába eső házi ivóvíz- és szennyvízhálózaton és berendezéseken keletkezett meghibásodásokból eredő károk a szerződés 4. pontja szerint a fogyasztót terhelik. A felperes 2006. február 10. napján észlelte, hogy **"Helység"1** város I. zóna víztároló medencéjének vízszintje rohamosan csökken. Ezen a napon az alperes fogyasztási helyével szemben lévő, **"Helység"1**, ... szám alatti ingatlanból jelezték, hogy nagy mennyiségű víz áramlik be az irodaház alagsorába. Az alperes munkatársai, illetve a helyi tűzoltók a helyszínen tapasztalták, hogy az alperesi és a fenti fogyasztóhelyet összekötő fűtésvezetékek helyet biztosító közműalagútban keresztül víz áramlik az alperesi fogyasztóhelyről, ezért a vízvezeték tolózárát elzárták. A vízfolyás oka az volt, hogy az alperesi ingatlanra beszerelt vízmérőóra utáni szakaszon a közműalagútban lévő ivóvízvezetéken felszerelt DN 80-as olasz golyóscsap szétnyílt, és ezáltal egy 6 cm hosszú, kb. másfél cm széles rés keletkezett. A felperes 2006. március 3-án számlát bocsátott ki az alperes számára 9.142.224,- forintról, amelyben 11.760 m³ fogyasztást tüntetett fel. A 2006. április 18-án megtartott helyszíni egyeztetés során megállapítást nyert, hogy a vízfolyás az alperes ingatlanán a bekötési mérőórát követő vezetékszakaszon következett be, a 64238 gyári számú mérőóra kezdő mérőállása 2006. január 1. napján 480 m³, a vízfolyást követően, 2006. február 10-én a leolvasott vízállás 12.240,4 m³ volt.

A felperes keresetében a kibocsátott számlával egyezően összesen 9.142.224,- forint tőke, valamint 2006. március 1. napjától járó kamatok megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperesi fogyasztóhelyre beszerelt vízmérő órát 2002. december 19. napján hitelesítették, így a hitelesítés ideje 2006. december 31-ével járt le. Az elfolyt vízmennyiséget teljes egészében a tűzoltóság a csatornába szivattyúzta vissza, ezért kérte az elfolyt vízmennyiség után csatornadíj megtérítését is.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Veszprém Megyei Bíróság előtt folyamatban volt felszámolási eljárást a bíróság azért szüntette meg, mert megállapította hogy a felperesi követelést az alperes vitatta. Előadta, hogy korábban a felek között a Veszprém Megyei Bíróság előtt ugyanezen tárgyban per volt folyamatban, amely megszüntetésre került, az elsőfokú végzést a Győri Ítéltábla Gf.II.20.276/2008/3.számú végzésével helybenhagyta, így álláspontja szerint perjogi akadálya van annak, hogy a felperes újabb eljárást indítson az alperes ellen.

Érdemben arra hivatkozott, hogy a felperesi számlában feltüntetett vízmérőóra nem hiteles, mert annak hitelessége 2005. december 31. napjával lejárt. E körben utalt a 127/1991. (X.9.) Kormány rendelet 6.§ (9) bekezdésében, valamint a Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal alperesi megkeresésre adott válasziratában foglaltakra. Vitatta, hogy a perbeli vízmérőóra 2002. december 19. napjával került volna hitelesítésre. Ezt meghaladóan a kereset elutasítását azért is kérte, mert az elfolyt vizet nem az alperes fogyasztotta el, e körben hivatkozott a BH2003.243 számú eseti döntésre, valamint a Választott Bíróság 2/1998-as számú döntésére. Azzal is védekezett, hogy az elfolyt vízmennyiség teljes egészében nem került a csatornába, ebből pedig az következik, hogy a teljes vízmennyiség után csatornadíj megfizetésére az alperes nem köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 9.142.224,- forintot és ezen összeg után 2006. március 15-től járó kamatot, valamint 800.000,- forint perköltséget. A határozatában megállapította, hogy a 38/1995. (IV.5.) Kormány rendelet 17.§ (3) bekezdése szerint az alperes által fogyasztott víz mennyisége szempontjából a bekötési vízmérő által mért vízmennyiség az irányadó. Az így elfogyasztott és az alperes által meg nem fizetett vízmennyiség nem vitásan 11.760 m³ volt. A vízmérőóra hitelességével kapcsolatban kifejtette, hogy a mérésügyről szóló 1991. évi XLV. törvény végrehajtására kiadott 127/1991. (X.9.) Kormány rendelet 6.§ (9) bekezdése úgy értelmezendő, hogy a 2002. december 19-én hitelesített vízmérőóra hitelessége 2006. december 31-én járt le, ellentétben az alperes által állított 2005. december 31-i időponttal. Megállapította, hogy a vízmérőóra 2002. december 19-i beszereléskor a beépítést igazoló átvételi elismervényen feltüntetésre került a hitelesítés időpontja és az, hogy azt a mérésügyről szóló törvény 10.§ (3) bekezdése szerinti, a hitelesítést tanúsító jellel (plomba) látták el. Kifejtette, hogy a vízmérőóra hitelessége időtartamának nem mond ellent az a körülmény sem, hogy a vízórárt 2006. december 5. napján lejárt hitelesítés miatt cserélte le a felperes. Mindezekre tekintettel a Ptk. 387.§ alapján kötelezte az alperest a mért vízfogyasztás ellenértékének megfizetésére. A 38/1995. (IV.5.) Korm. rendelet 24.§ (1) bekezdés, valamint (4) bekezdés c) pontja alapján nem találta alaposnak azt az alperesi védekezést, amely szerint a kifolyt vízmennyiség teljes egészében nem került vissza a csatornába. Tényként állapította meg, hogy az ivóvízvezetéken keresztül kiömlő víz nem szivárgott el a környezetbe, hanem a közműalagúton át elárasztotta a szomszédos ingatlan alagsorát, ahonnan azt a szennyvízcsatornába kellett átszivattyúzni, így a Korm. rendelet 23.§-a alapján a felperes kereseti kérelme a szennyvízcsatorna használatáért járó díj vonatkozásában is alapos.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a megyei bíróság a tényállást bizonyítékok hiányában állapította meg és abból helytelen jogi következtetést vont le. Sérelmezte, hogy eljárásjogi kifogásaira az elsőfokú bíróság ítéletében semmilyen megállapítást nem tett annak ellenére, hogy ezzel kapcsolatos előadását már korábban részletesen előterjesztette. Álláspontja szerint a Pp. 227.§-ából következően a felperes keresetét el kellett volna utasítania az elsőfokú bíróságnak.

Fenntartotta azt az érdemi védekezését, amely szerint a vízmérőóra hitelessége kétséget kizáróan nem bizonyított, mert a plombáról készített fényképfelvétel alapján még az sem azonosítható, hogy az adott plomba a perbeli vízmérőórával kapcsolatba hozható-e. A felperes nyilvántartásai eltérő óraállást tüntetnek fel ugyanazon gyári számú, az alperesi fogyasztási helyre beszerelt vízmérőórával kapcsolatban. Megismételte azt a korábbi álláspontját is, hogy a perbeli vízmérőóra hitelessége 2005. december 31-ével lejárt, ugyanis a vízóra beépítésének napja nem tekinthető automatikusan a hitelesítés időpontjának, a felperes pedig sem hitelesítési bizonyítvánnyal, sem pedig megfelelőségi nyilatkozattal, vagy minőségi tanúsítvánnyal nem tudta igazolni a hitelesítés időpontját. Kifogásolta azt is, hogy a felperes semmilyen eszközzel nem bizonyította, hogy az elfolyt víz teljes mértékben a csatornába került visszaszivattyúzásra.

Kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyása esetén az ítélet tábla 18 havi részletfizetést engedélyezzen az alperes számára.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozatában azt állította, hogy a teljes, 11.760 m³ víz a szennyvízelvezető-műbe került, ennek igazolására műszaki ügyeletesének 2006. március 23. napján kelt igazoló jelentését csatolta.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból részben - abban a kérdésben, hogy az elfolyt víz teljes mértékben a csatornába került visszaszivattyúzásra - téves jogi következtetést vont le.

Az ítélet tábla nem osztotta az alperes azon eljárásai kifogását, amely szerint jelen pernek eljárásjogi akadályát képezte volna a korábbi felszámolási eljárást, illetve a korábbi pert megszüntető végzés. Az alperes által hivatkozott ítélt dolog (res iudicata) akkor áll fenn, ha a bírósági határozathoz anyagi jogerő fűződik. Ez kizárja, hogy az ugyanazon felek ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt egymás ellen újabb keresetet indítsanak. A Pp. 212. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a per érdemében ítélettel, a per során felmerült minden más kérdésben - ideértve a per megszüntetését is - végzéssel határoz. A per megszüntetése nem a per érdemében hozott határozat. Ennek megfelelően a Pp. 229. §-ának (1) bekezdése csak a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélethez fűz anyagi jogerőt, nem kapcsolódik ilyen jogkövetkezmény a megszüntető határozatokhoz. Ezért az alakilag jogerős felszámolási eljárást megszüntető 4.Fpk.19-06-004556/11. számú és a 4.G.40.111/2007/3. számú pert megszüntető végzés nem eredményez ítélt dolgot, ezért jelen peres eljárás lefolytatásának nem képezték akadályát. (BH1977.247)

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a jogvitával érintett, a számlázás alapjául szolgáló vízmérőóra hitelességét. Az ezzel kapcsolatos elsőbírői állásponttal az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett, arra csak hivatkozik. A mérésügyről szóló 1991. évi XLV. törvény végrehajtására kiadott 127/1991. (X. 9.) Korm. rendelet 6.§ (9) bekezdése értelmében a hitelesítés négyéves, vagy azt meghaladó hatálya azon a napon jár le, amelyik nap az érvényességi időtartam záró évének utolsó napja. E jogszabályi rendelkezést helyesen értelmezve helytálló az a megállapítás, amely szerint a 2002. december 19. napján felszerelt vízóra érvényességi ideje 2006. december 31. napján járt le, nem pedig korábban. A vízóra hitelességét önmagában nem kérdőjelezi meg az a tény, hogy a vízóra cseréjére 2006. december 5. napján „lejárt hitelesítés” miatt került sor. Nyilvánvaló, hogy a vízóracseréi időbeli ütemezése során figyelemmel kell lennie arra, hogy egyszerre több ugyanazon a napon lejáró óracserét kell elvégezni, és az újabb vízóra felszerelését még az érvényességi időn belül, annak lejártát megelőzően kell végrehajtani, mert a hitelesség folyamatossága csak ezen a módon biztosítható.

Alapos volt az alperesi fellebbezés abban a részében, hogy az alperest csatornadíj fizetésre kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezés megalapozatlan, mert a felperes nem bizonyította, hogy

a teljes vízmennyiség a csatornába került visszaszivattyúzásra. A 2006. december 5. napján történt vízóracszeréről felvett jegyzőkönyvben rögzített fogyasztói észrevétel alapján a vízóra-akna még akkor is tele volt vízzel (4/A/4).

A jelen perre irányadó a közműves ivóvízellátásról és közműves szennyvízelvezetésről szóló 38/1995. (IV. 5.) Korm. rendelet 24.§ (1) bekezdése szerint a szennyvízelvezetési helyről a szennyvízelvezető műbe kerülő szennyvíz mennyisége méréssel, mérés hiányában pedig az adott helyen fogyasztott (számlázott) vízmennyiség alapulvételével állapítható meg. A (4) bekezdés c) pontja alapján nem vehető figyelembe a szennyvíz mennyiségének meghatározásánál az a vízmennyiség, amely az ivóvízvezeték meghibásodása következtében a környezetben elszivárgott.

A Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján az ítéletábra tájékoztatta a felperest a bizonyítási teherről és a bizonyítatlanság következményeiről. Így a felperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a teljes elfolyt vízmennyiség szivattyúzás folytán a csatornába került. A fellebbezési eljárásban becsatolt, a felperes műszaki ügyeletesének igazoló jelentése azt igazolja csupán, hogy a tűzoltóság 2006. február 10-én szivattyúzott a helyszínen. Az okirat nem bizonyítja a teljes elfolyt vízmennyiség csatornába történt szivattyúzását. A felperes a tájékoztatás ellenére szakértő kirendelését, vagy a tűzoltóság megkeresését nem kérte, egyéb bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. A kifejtettekre figyelemmel a felperes nem bizonyította a teljes elfolyt vízmennyiség szennyvízként történt elvezetését, ezért az alperes nem marasztalható a csatornadíjként felszámított 3.556.812,- Ft-ban.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalási összeget a szennyvízcsatorna használatáért járó díj összegével, 3.556.812,- Ft-tal leszállította. Az alperes részére méltányosságból 12 havi részletfizetést engedélyezett a Pp. 217.§ (3) bekezdése alapján azzal, hogy egy havi tökekövetelés összege 465.451,- Ft, továbbá megállapította, hogy egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetén a teljes hátralékos összeg esedékessé válik. A korábban esedékessé vált követelés teljesítésére az alperesnek hosszabb (18 hónap) teljesítési határidő engedélyezése a jogosult felperes érdekeit sértette volna.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, ezért az ítéletábra az alperes elsőfokú illeték- és perköltség fizetésére kötelezését mellőzve a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a felperes és az alperes pernyertességének- pervesztességének arányára figyelemmel határozott az alperes által a felperes részére fizetendő elsőfokú és másodfokú perköltségről. Az alperes 40%-os arányban minősül pernyertesnek, ezért az elsőfokú eljárási illeték 548.500,- Ft-os összegének 60%-át, 329.000,- Ft-ot, továbbá az elsőfokú bíróság által megállapított 215.500,- Ft összegű ügyvédi munkadíjból a pervesztessége (60%) és a pernyertessége (40%) különbözetként 50.000,- Ft elsőfokú ügyvédi munkadíjat, összesen 379.100,- Ft elsőfokú perköltséget köteles megfizetni a felperes számára.

A másodfokú eljárásban az alperes lerótt 548.500,- Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, amelyből a pernyertessége alapján 219.000,- Ft fellebbezési eljárás illeték illeti meg. Az alperes köteles a jogi képviselővel eljáró felperes részére a pertárgy érték alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja szerint megállapított 275.000,- Ft ügyvédi munkadíj összegéből a pernyertessége és a pervesztessége különbözetként

jelentkező 55.000,- Ft ügyvédi munkadíjat megfizetni. Az alperes részére járó fellebbezési eljárási illeték (219.000,- Ft) és az alperes által a felperes részére fizetendő ügyvédi munkadíj (55.000,- Ft) különbözeteként az alperes összesen 164.000,- Ft másodfokú perköltséget köteles megfizetni a felperes részére.

G y ő r , 2010. május 26.

Dr. Szalai György sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: